

Trâm Vụn Hương Phai

Chương 71

Tình Đến

Nhân gian đã vào hạ.

Vừa đặt chân xuống phàm giới, Nhan Đạm phát hiện bản thân đang ở một trấn nhỏ vùng biên thùy, hỏi người dân trong trấn mới biết đây là trấn An Bình, riêng Da Lan Sơn Cảnh thì còn nằm cách phía bắc khoảng vài chục dặm nữa. Nàng quả nhiên đã bỏ bê tu luyện quá lâu, yêu pháp học được một mớ hổ lốn, đến cửa nhà mình cũng mò về không nổi.

Trấn An Bình tuy không náo nhiệt như các trấn miền sông nước Giang Nam, nhưng đường phố vẫn lác đác có người qua lại, trước mặt bao nhiêu người phàm, nàng không thể dùng yêu pháp, đành phải cuốc bộ rời khỏi trấn. Nàng đã dừng chân lại Thiên đình một canh giờ, tương đương một tháng ở nhân gian, cũng không biết hiện giờ Da Lan Sơn Cảnh thế nào rồi, nội chỉ nghĩ đến việc này đã hận không thể tức khắc bay về.

Lúc nàng rẽ ở góc đường, một chén nước nóng từ trong lều tạt ra, suýt nữa đã trúng người nàng. Nhan Đạm vừa ngoái đầu nhìn thì gặp ngay ánh mắt của thiếu phụ đứng bếp hàng mì xéo đó. Thiếu phụ tuổi tầm ngoài ba mươi nhưng vẫn còn mặt hoa da phấn, đôi mắt long lanh như lưu ly nhìn Nhan Đạm, vẻ mặt có chút ái ngại, lấy muống gõ lên chiếc xô gỗ: “Chú Triệu, chú cũng không để ý gì cả, nhớ tạt trúng con gái nhà người ta thì làm thế nào?”. Nói đoạn quay sang Nhan Đạm cười cười: “Xin lỗi, cũng sắp trưa rồi, cô mời cháu ăn bát mì nhé, mì gánh Tứ Xuyên nhà cô nổi danh lắm đấy, khách ăn qua ai cũng khen hết lời”.

Nhan Đạm nhìn đối phương, miệng lẩm nhẩm: “Mẫn Lưu...”.

“Cháu... cháu gọi cô là gì cơ?”

Nhan Đạm vội vã chữa lời: “À không có, cháu nói, mì, mì rất mềm... e hèm, ăn rất ngon...”.

Nàng còn nhớ khoảng thời gian sống trong gánh hát, cũng còn nhớ thiếu nữ Mẫn Lưu lần đầu trông thấy nàng đã hét to có yêu quái. Yêu tinh bọn họ sống rất lâu, nên có những việc từ rất lâu về trước vẫn còn nhớ rõ, nhưng người phàm thì không như thế.

Mẫn Lưu phì cười, vớt mì sợi đã được luộc chín từ nồi ra: “Nhìn cháu thế này chắc là trốn khỏi nhà có phải không? Mì đương nhiên phải dai mới ngon, sao lại mềm mà ngon được?”. Thiếu phụ bung bát mì đến trước mặt nàng: “Nhân lúc còn nóng ăn là ngon nhất, ngắt nổi ở đây sơ sài quá, không có chỗ cho cháu ngồi, chắc cháu không quen đứng ăn phải không?”.

Nhan Đạm vội đáp: “Không có đâu, ngồi xỏm ăn cháo còn quen nữa là”. Năm xưa trong gánh hát, nào là gấp rút tập tuồng, dựng sân khấu, lấy đâu ra thời gian ngồi bên bàn từ từ dùng bữa?

Mẫn Lưu mỉm cười: “Xem cháu nói kia, cũng phải cho ra dáng con gái chứ”. Cô nhìn Nhan Đạm một lúc, nhin không nổi bảo: “Trông cháu chắc cũng tầm mười bảy mười tám tuổi, cháu nhìn giống một người bạn của cô ghê đấy”.

Mì gánh Tứ Xuyên vừa chua vừa cay, Nhan Đạm nghe lời không khỏi ghen sặc, bật ho sù sụ liên hồi. Mẫn Lưu không để ý thấy biểu hiện khác thường của nàng, mãi hồi tưởng đến thất thần: “Cũng gần hai mươi năm rồi, không biết cô ấy bây giờ sống thế nào nữa...”.

Nhan Đạm bụng không khỏi nhủ thầm, bấy lâu nay nàng sống giữa bao phen bão nổi sóng dậy, tai ương chẳng hiếm, quả đắng nuốt cũng không ít, gần đây lại còn càng sống càng thụt lùi. Lòng đang mãi nghĩ tâm sự, chợt thấy một chiếc muống đựng đầy tương ớt đỏ chót chia sang, giữa bát mì nổi lên một đụn tương ớt. Ông chú ban nãy suýt hắt nước vào người nàng cười ha hả nói: “Bỏ thêm chút ớt ăn mới ngon, phải không cháu?”.

Nhan Đạm cứng nhắc gật đầu: “Dạ phải, ngon lắm ạ”.

Chú Triệu thật thà chất phác, liền múc thêm một muống ớt cho nàng: “Trời nóng ăn bát mì vã mồ hôi, thế mới dễ chịu!”.

Nhan Đạm nhắm mắt đánh liều, gấp một đũa mì cay xè lên nhét vào miệng.

Mẫn Lưu rất vui, vừa nấu mì vừa tán gẫu với nàng: “Cô bé cháu là người ở đâu vậy?”.

Nhan Đạm nghe thấy hai chữ “cô bé” không khỏi đỏ mặt, ho một tiếng đáp: “Nam Đô”. Nam Đô là nơi nàng quen thuộc nhất, nói chuyện cũng học theo giọng vùng Giang Nam, nếu nói nơi khác dễ bẻ lộ tẩy.

“Nam Đô?” Mẫn Lưu nheo nheo mắt, ngừng chút mới nói: “Hồi trẻ cô cũng từng đến Nam Đô, nơi đó quả thật rất tốt. Cháu bỏ nhà trốn đi phải không? Là vì phụ mẫu muốn gả chồng cho cháu à?”.

Nữ nhi phàm trần đa phần đều thành hôn sớm, tuổi vừa đầu hai đã có thể làm mẹ. Nhan Đạm ngượng ngập không biết thế nào, đành ậm ừ trong họng một tiếng.

“Tìm nhà tử tế gả vào cũng là một việc trọng đại, như thành Nam Đô chỗ cháu cậu ấm quý tộc nhiều, người nào người nấy tuấn tú khôi ngô nhưng chắc gì đã là người đàng hoàng.” Mẫn Lưu nhoẻn cười, “Nói không sợ cháu cười, ngày trước cô cũng từng qua lại với một vị công tử quý tộc. Người đó giỏi văn thơ xuất thân tốt lại còn biết võ, nhưng giờ nghĩ lại chỉ thấy nực cười, cháu bảo cô nhìn trúng người ta chỗ nào kia chứ? Thứ người đó am tường cô đều không hiểu, chẳng qua nhìn hào nhoáng bề ngoài, trong lòng ao ước vậy thôi.”

Nhan Đạm ngoảnh đầu nhìn Mẫn Lưu, không nhịn được hỏi: “Thế sau đó thì sao? Sau đó cô làm thế nào mà nghĩ thông chuyện này?”

“Sau đó? Đến tuổi tự động phải lấy chồng thôi, cô lấy... đây, chính là cái chú đang đi từ bên đó sang, đều là bách tính bình dân, vợ chồng chung sống vui vẻ là được, việc gì phải lưu luyến người xưa?” Mẫn Lưu buông vá, kéo lấy người đàn ông đang đặt xuống một gánh bột mì, lấy khăn ra lau mồ hôi cho chồng.

Nhan Đạm đang ăn mì cảm thấy hơi cay xộc lên mũi, mắt có chút cay cay, vội gơ tay dụi dụi.

Bữa mì này nàng có chút thương thức không nổi, chẳng khác gì nồi canh lòng dê Dư Mặc chính tay nấu cho nàng dạo trước, có điều không hiểu vì sao hai mắt cay xè, lòng xốn xang như có gì đó đang chực trào ra.

Do mất thời gian dừng lại trên đường, khi nàng về đến Da Lan Sơn Cảnh trời đã hoàng hôn, tà dương bên trời rục rịch, trông cứ như một thứ phẩm nhuộm màu hồng đã nhuộm sũng vòm trời.

Nhan Đạm đến bên bờ hồ đã cạn khô, lấy viên định thủy châu trong tay áo ra đặt xuống, chẳng mấy chốc, một dòng nước suối trong veo đã trào lên từ đáy hồ, mặt nước từ từ dâng cao, gió đêm cũng thôi khô rát mà đã thấm chút hơi nước âm ẩm. Tà dương bên trời nhoáng cái đã chuyển âm đạm, sắc trời sầm tối, những hạt mưa đua nhau rào rào đổ xuống.

Có nước mưa, Da Lan Sơn Cảnh rồi sẽ trở lại cảnh sắc trước đây.

Nhan Đạm nóng lòng muốn gặp Dư Mặc, đến nơi ở của bản thân cũng không về mà chạy thẳng đến chỗ Dư Mặc. Vừa đặt chân vào đến nơi ở của sơn chủ, nàng đã ngửi thấy một mùi tanh tươi nồng nặc, tim đánh “thịch” một tiếng, đúng lúc trong thấy Bách Linh đang ngược chiều lao tới, vội túm ngay lấy nàng: “Bách Linh, thế này là sao?”

Bách Linh mặt mày tái mét, bấu chặt tay Nhan Đạm run lẩy bẩy: “Không, không hay rồi, sau ngày hôm đó, rất nhiều tộc trưởng của các yêu tộc đều bảo không thần phục sơn chủ nữa, sau đó... Vũ tộc bọn ta, cũng đã tạo phản...”

Nhan Đạm nghe lòng chùng xuống, dịu giọng hỏi tiếp: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó Tử Lân sơn chủ ra ngoài có việc, nhưng đám dơi tinh kia đã đến tìm Dư Mặc sơn chủ... Đêm qua bọn họ ở đây, ở đây...”

“Bây giờ thì sao? Dư Mặc đi đâu rồi?”

Bách Linh nắc nghẹn: “Sau, sau núi...”

Nhan Đạm nhắm nhẹ mắt, vỗ vỗ lưng Bách Linh: “Đừng sốt ruột, giờ ta lập tức sang đó xem thử, Dư Mặc sẽ không xảy ra chuyện đâu”. Nàng vừa xoay người đã bị Bách Linh níu lấy tay áo, “Bách Linh?”

“Người đừng sang đó, sơn chủ sắp yêu biến rồi, có thể người sẽ không hay biết mà giết nhầm người đấy!”

Nhan Đạm rút tay áo khỏi tay Bách Linh, gượng cười đáp: “Tự ta sẽ cẩn thận. Bách Linh, trẻ nhất là sáng sớm mai, ta sẽ cùng Dur Mặc trở về”.

Nàng xoay người, lần theo mùi máu tanh ra sau núi. Trời lát phát mưa, gột sạch gần hết mùi tanh trong không khí sắc trời cũng đang mờ dần mỗi lúc một tối dần.

Đường đi sau núi gồ ghề, muốn tìm người quả không dễ. Cứ đà này không biết phải bao lâu nữa mới tìm thấy người, nàng không khỏi bắt đầu sốt ruột, với tu vi tầm Dur Mặc, bình thường không thể nào lại yếu biến được. Nàng từ rất lâu trước đã nghe tộc trưởng nói, yêu tính bọn họ khi tu vi bị hao hụt không giữ được hình người nữa thì sẽ yếu biến. Một khi yếu biến, yêu tính sẽ chiếm thể thượng phong, họ sẽ trở thành dã thú khát máu, thậm chí đến cả thân thích cũng sẽ sát hại.

Mưa giội mỗi lúc một to, gần như đang soàn soạt gột rửa đường núi, chút mùi tanh sau cùng còn sót lại cũng bị gột sạch không còn vết tích.

Đang sốt ruột không biết làm sao thì bỗng một luồng ánh sáng xanh lóe qua trước mắt, cùng lúc là một tiếng rống dài xé ngang vòm trời, một bóng đen hỗn loạn lao xộc tới trước mặt nàng, co giật mấy cái rồi bất động.

Nàng giơ tay vạch một đường, một quả cầu rực ánh sáng trắng dâng lên, thân thể của người bên cạnh dần hóa thành một con dơi. Nhan Đạm quệt nước mưa trên mặt, vừa bước tới trước hai bước chợt dừng lại.

Nàng trông thấy không xa phía trước là hai bóng người, một đang cầm kiếm, gần như chỉ trong chớp nhoáng, một ánh kiếm xanh lét quét qua, kẻ còn lại xoay người toan bỏ chạy nhưng vẫn bị kiếm khí đánh trúng, cổ họng thét lên mấy tiếng, cả người đổ ập xuống đất. Nhan Đạm bước nhanh tới trước, miệng gọi: “Dur Mặc?”.

Nàng vừa tiến được hai bước thì cổ họng chợt nghe lạnh lạnh, lưỡi kiếm lạnh lẽo đã kề ngay cổ nàng, hơi gì tới trước.

Dur Mặc nghiêng nửa mặt về phía nàng, hai mắt đỏ ngầu, trên nửa khuôn mặt những mảnh vảy xanh đen đang không ngừng mọc ra. Nhan Đạm nuốt chửng một ngụm khí, đứng im bất động, chỉ thấy lưỡi kiếm trên cổ đang khẽ run run, không thu về được, nhưng cũng chẳng cách nào đâm tới.

Nhan Đạm định thần, giơ tay ấn lên lưỡi kiếm, từ từ gạt thanh kiếm sang bên: “Dur Mặc...”. Nàng nhìn vào mắt đối phương, nói khẽ: “Tuy người bảo ta không cần về nữa, nhưng ta vẫn thấy ở đây ăn ngon ở tốt, nên người có vác chổi ra đuổi thì ta vẫn quyết ăn vạ tới cùng”.

Nàng đang định tiến thêm một bước thì Dur Mặc bỗng đẩy vai nàng, thanh kiếm ngăn trong tay lao tới trước, đâm phập vào ngực một tên dơi tinh đang bỏ nhào sang. Từ người tên dơi tinh bốc lên từng đợt khói trắng, chẳng bao lâu sau đã hóa thành một con dơi khổng lồ, éc éc kêu đau.

Nhan Đạm vốn đã gọi về được phần nào tự chủ của Dur Mặc, nay vì đột nhiên xúi quẩy mà việc sắp thành lại ra công cốc, nếu cuối cùng nàng bị Dur

Mặc chém thành tám khúc cũng chẳng oán hận, nhưng đợi khi hấn hồi phục nhất định sẽ rất đau khổ. Nàng không muốn khiến hấn phải đau lòng thêm nữa. Nàng nhìn Dư Mặc rút kiếm, đang định xoay người về phía mình, vội nhào sang kéo lấy cổ hấn, kiễng chân không chút do dự hôn lên môi hấn.

Bờ môi Dư Mặc lạnh ngắt.

Ít lâu sau, Nhan Đạm nghe thấy bên tai tiếng kiếm rơi xuống đất. Dư Mặc chậm rãi giơ tay ấn lên gáy nàng, hôn sâu thêm. Mưa mỗi lúc một nặng hạt, lộp độp rơi trên cây cối đất đai xung quanh. Nhan Đạm nhắm mắt, tay siết chặt áo Dư Mặc, mưa thấm ướt người nhưng dường như chẳng hề thấy lạnh.

Trận mưa đầu tiên từ khi vào hạ.

Nhan Đạm thật muốn giáng cho mình vài bạt tai.

Nàng cũng không biết khi đó mình nghĩ gì nữa, đèn mắt cũng chẳng chớp, nhảy bổ tới như hổ đói vồ mồi đe Dư Mặc ra mà hôn. Lẽ nào, lẽ nào suy nghĩ về Dư Mặc trong đầu nàng thật sự đã như bản đến mức độ này?

Nhan Đạm ôm đầu vô chùng khổ não: Sau này nàng làm sao nhìn mặt Dư Mặc nữa đây, dám chủ động hôn hấn lịch sử chắc chỉ có mình nàng, tuy yêu bọn họ không câu nệ lễ nghĩa như người phàm, nhưng việc này cũng quá không ra thể thống rồi. Nàng xưa nay đều không ra thể thống, đều không biết giữ kẽ là gì, đều nhất thời hồ đồ làm bậy, nàng nhất định không ai thêm rước ở giá đến già...

Nhan Đạm tự chê bai một hồi, chợt cảm thấy ai vỗ vai mình, vội ngoái đầu nhìn. Nguyên Đan đứng trước mặt nàng nheo nheo mắt cười, hỏi: “Người một mình ở đó làm nhảm gì đấy?”

Nhan Đạm há hốc nhìn y, mãi lâu sau mới ngơ ngác hỏi: “Ừa, người vẫn còn ở đây à?”

Nguyên Đan phì phì áo, mắt cười đáp: “Thế nào, người cảm thấy ta là loại người thấy có biến là xoay chiều à?” Y đứng thẳng lại, mắt nhìn ra xa, nhẹ giọng nói: “Hôm qua trời đột nhiên đổ mưa, Đan Thục nó mừng đến ngủ không được... Tuy ta là tộc trưởng nhưng rất nhiều việc không phải chỉ dựa vào lời nói của một mình ta, nhưng giờ chắc Da Lan Sơn Cảnh được cứu rồi”.

Nhan Đạm nhoèn cười “ừm” một tiếng.

Bọn họ một đứng một ngồi, dõi nhìn bóng người nhỏ xíu cạnh bờ hồ với đôi tai phủ đầy lông tơ.

Đan Thục đang hí hụi xới đất, đào lỗ để trồng cây đào của nó.

Bách Linh từ đâu đi tới, cười hỏi: “Hai người xúm lại ở đó nói chuyện gì đấy?”

Nhan Đạm trông thấy nàng ta, không khỏi châm chọc: “Bách Linh, hôm qua mặt người trắng còn hơn cái gì nữa, nói chuyện còn run lấy bầy...”

Bách Linh đành mặt: “Thế nào, không được hả? Còn nữa, hai người các người thật là, đến giờ cũng không có lấy một câu hỏi thăm sơn chủ đã đỡ chưa. Đúng là vô lương tâm”.

Nguyên Đan thở dài: “Cần gì phải hỏi, sáng ra gặp ai người cũng túm lại thông báo cả rồi, còn ai không biết nữa, ta nghe đến sắp chai tai rồi”.

Bách Linh sầm mặt chưa kịp đáp trả thì Đan Thục đã hăm hở chạy đến chỗ họ: “Phụ thân, người nói trái đào chùng nào mọc? Nếu con siêng tưới nước thật nhiều, ngày mốt có được không?”.

Nguyên Đan ôm trán, miệng lẩm bẫm: “Thằng con ngọc này rớt cuộc giống ai không biết, thật là...”.

Nhan Đạm cảm thấy, Đan Thục tuy ngọc một chút nhưng lại sống vô ưu vô lo nhất, trong lòng nó, chỉ cần một gốc cây, một trái ngọt, một đóa hoa thôi là đã có thể lấp đầy, chưa biết chùng thế mà lại hay.